

ת"פ 4023/01/14 - מדינת ישראל משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נגד ס' א' ד'

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 4023-01-14 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' א' ד'
בפני כבוד השופט הישם אבו שחאדה

בעניין: מדינת ישראל משטרת ישראל תביעות-
שלוחת רמלה
באמצעות עוה"ד זוהר שקורי שוורץ
נגד
ס' א' ד'
באמצעות עוה"ד גיל גבאי

ה כ ר ע ת - ד י ן

כתב אישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו את ביצוען של העבירות הבאות: תקיפת בת זוג לפי סעיפים 379 ו-382(ב)(1) לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: **חוק העונשין**); היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין; איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 7.11, בסמוך לשעה 16:30 בביתם שבתחומי העיר ****, תקף הנאשם את בת זוגו (להלן: **המתלוננת**) בכך שסטר על לחיה ודחפה. בהמשך, דפק הנאשם את ראשו בקיר והחל לצעוק ולהשתולל עד שבנם הקטין הסתתר מתחת לשולחן הסלון בבית. הנאשם גרם במזיד נזק לרכוש בכך שלקח את שולחן הסלון וזרק אותו על מכשיר הטלויזיה שהתנפצה, זרק את כיסא המטבח על השולחן ושבר אותו. בנוסף, הנאשם איים על המתלוננת בכך שאמר לה כי יהרוג אותה ולא יעזוב את בנם.

גרסת המתלוננת למול גרסת הנאשם

3. מטעם המאשימה העידה המתלוננת ואשר טענה שיש לה ארבעה ילדים מנישואים קודמים אשר נהגו לבקרה בימי שבת. בעת הגעתם, המתלוננת נהגה לקחתם לבילויים שונים וביקשה כסף מהנאשם עבור

בילויים אלה. בעקבות בקשתה זו ארע ויכוח בינה לבין הנאשם שבמהלכו בערה בו חמתו והחל לזרוק חפצים שונים בבית ולקלל אותה. בהמשך, הנאשם סטר לה על פניה ואיים עליה שיהרוג אותה. המתלוננת התקשרה לאחיה ובהמשך גם למשטרה (ראו עדותה בפרוט' עמ' 10 ש' 8 - 27; עמ' 11 ש' 10 - 24; עמ' 13 ש' 1 - 2, ש' 6 - 13, ש' 23 - 27; עמ' 14 ש' 25 - 29; עמ' 15 ש' 1 - 4, ש' 10 - 12; עמ' 16 ש' 7 - 8).

4. הנאשם אישר בעדותו שאכן התנהל ויכוח בינו לבין המתלוננת בעקבות דרישתה ממנו לכסף על מנת לממן בילוי עבור ילדיה מנישואים קודמים ושהיו אמורים להגיע אליה לביקור במועד האירוע נשוא כתב האישום. לטענתו, באותו יום היה במצוקה כלכלית עקב עיקול שהוטל על חשבונו. לטענתו הוא נתן לה סכום מסוים של כסף וכאשר הודיע למתלוננת שאין לו כסף נוסף לתת לה, החלה לצעוק ולקלל אותו. הנאשם מאשר שחבט את ראשו בקיר בשל כעסו, דחף את השולחן של הסלון ופגע בטלוויזיה וגם דחף את הכיסאות של פינת האוכל. הנאשם הבהיר שלא איים על המתלוננת, לא דחף אותה ולא סטר לה (פרוט' עמ' 19 ש' 1 - 20, ש' 29; עמ' 20 ש' 10 - 11, 22 - 23; עמ' 21 ש' 1 - 16). הנאשם מסר דברים דומים גם בהודעתו במשטרה (ת/1).

דין והכרעה

5. בעת בחינה האם להעדיף את גרסתה של המתלוננת או את גרסת הנאשם לגבי השתלשלות האירוע נשוא כתב האישום, בית המשפט מחויב לבחון את מכלול הראיות בתיק.

6. לאחר שהמתלוננת התקשרה למשטרה, בסמוך לקרות האירוע נשוא כתב האישום, הגיעה לביתם של בני הזוג השוטרת ירדנה יומטוב (להלן: **ירדנה**) ואשר העידה כי בעת שהגיעה לבית, בעקבות הודעה שקיבלה מהמוקד המשטרתי, ראתה את הנאשם יושב מחוץ לבית. המתלוננת פתחה את דלת הבית והיתה בוכה ובידיה ילד שבוכה. לטענתה, כל הבית היה הפוך, כך שהטלוויזיה היתה על הרצפה ומנופצת, הכיסאות במטבח היו על הרצפה ושבורים והיו גם זכוכיות על הרצפה. לפי עדותה של ירדנה, המתלוננת מסרה לה שבעקבות ויכוח בינה לבין הנאשם בדבר כוונתה לארח אצלה את ילדיה מנישואים קודמים, הנאשם התנגד, השתולל וסטר לה בפניה. המתלוננת מסרה לה שהיא מעוניינת בהגשת תלונה אך מחכה שאביה ובני משפחתה יגיעו לביתה ואכן המתניה ובני משפחתה הגיעו בשלב מאוחר יותר (פרוט' עמ' 16 ש' 11 - 32; עמ' 17 ש' 16 - 18).

7. בא כוח הנאשם טען שדבריה של המתלוננת בפני ירדנה אינם בגדר "אמרת קורבן אלימות" וזאת מאחר והמתלוננת שוחחה תחילה, מיד לאחר האירוע, עם אחיה, בטרם הגעת המשטרה, ולכן דבריה של המתלוננת לירדנה אינם דברים של קורבן אלימות "בהזדמנות הראשונה". טענה זו דינה להידחות.

8. סעיף 10(1) לפקודת הראיות [נוסח חדש] תשל"א 1971 קובע כדלקמן:

10. עדות על אמרה שאמר אדם שנעשה בו, לפי הטענה, מעשה אלימות, והאמרה נוגעת לאותו מעשה או לנסיבות לוואי שלו, תהא קבילה אף אם האדם שאמר אותה אינו נוכח כעד ואף אין להביאו למשפט משום שהוא נפטר, או תשוש, או חולה או נעדר מהארץ ובלבד שהתקיימה באותה אמרה אחת מאלה:

1. היא נאמרה בשעת מעשה האלימות, **א** בסמוך לאחריו, **א** לאחר שהייתה לו ההזדמנות הראשונה להתאונן עליו.

(ההדגשה לא במקור)

9. עינינו הרואות שהאמרה יכולה להיאמר "בשעת מעשה האלימות" או "בסמוך לאחריו" או לאחר שהייתה לקורבן "ההזדמנות הראשונה להתאונן עליו". ללמדך, שמדובר בשלוש חלופות שונות שכל אחת מהן יכולה להתקיים בפני עצמה. אין חובה שהאמרה תהיה דווקא בהזדמנות הראשונה והיא יכולה להיות גם אמרה שנאמרת "בסמוך" לקרות אירוע האלימות (ע"פ 5853/12 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (14.1.13) פסקה 13 לפסק דינו של כבוד השופט דנציגר). סמיכות הזמנים תיבחן לפי נסיבות המקרה הפרטני ויכולה אף להימשך מספר שעות לאחר האירוע (ע"פ 740/12 **מדינת ישראל נ' ברסקי** [פורסם בנבו] (21.7.14) פסקאות 26 - 27 לפסק דינו של כבוד השופט מלצר). במקרה שבפני, דבריה של המתלוננת בפני ירדנה לגבי האלימות של הנאשם כלפיה, נאמרו "**בסמוך**" לאחר קרות האירוע ודי בכך על מנת שהראיה תוכשר כראיה קבילה לאמיתות התוכן.

10. יתר על כן, הלכה פסוקה היא ש"אמרת קורבן אלימות" יכול שתינתן גם בפני איש מרות, כגון שוטר שמגיע לזירת אירוע האלימות (ע"פ 8641/12 **סעד נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (5.8.13) פסקאות 9 - 12 לפסק דינו של כבוד השופט סולברג).

11. ההנחות המונחות ביסודו של הכלל בדבר קבילות אמרתו של קורבן אלימות ל-"אמיתות התוכן", הן אלה: **ראשית**, העד אינו משקר בהשמיעו אמירה, על אתר, המתייחסת למעשה האלימות שבוצע כלפיו זה עתה. מצבו של קורבן האלימות מהווה ערובה נסיבתית לאמיתות דבריו בהתקיים יתר התנאים המפורטים בסעיף 10 לפקודה. ההנחה, שמקורה בניסיון החיים, היא כי כאשר אדם נתון בסכנה בשל מעשה אלימות שנעשה בו, דעתו אינה נתונה להעליל על מי שלא עשה לו דבר, אלא מבקש הוא לספר את האמת ולגלות מי פגע בו. **שנית**, יש עניין לציבור בשמירה על כל שריד הוכחה, כאשר לאור הנסיבות אין מקום לחשוד שהם כוזבים (ע"פ 3737/91 חיר נ' מדינת ישראל, פ"ד מו (3) 272, 276 (1992); ע"פ 7832/00 יעקובוב נ' מדינת ישראל פ"ד נו (2) 534, 534 (2002); ע"פ 691/92 אהרון נ' מדינת ישראל פ"ד נ (3) 675, 679 (1996)).

12. הנני מעדיף את גרסתה של המתלוננת על פני גרסתו של הנאשם לגבי אופן קרות האירוע נשוא כתב האישום. להלן נימוקיי:

א. עדותה של המתלוננת נתמכת ב-"אמרת קורבן אלימות" שלה בפני ירדנה, וזאת כראיה לאמיתות התוכן.

ב. ליבת האירוע נשוא כתב האישום כפי שתואר ע"י המתלוננת, מקבל חיזוק ממספר מקורות. ליבת האירוע כוללת בתוכה את הפריטים הבאים: קונטקסט של ויכוח (סירוב הנאשם לממן בילוי לילדיה מחמת חיסרון כס); שבירת חפצים בתוך הבית ע"י הנאשם, תוך השמעת קללות באופן הדדי. הנאשם אישר את הדברים הללו. בנוסף, ירדנה העידה על מצב הבית מיד לאחר האירוע. מדובר בנקודות חיזוק שתומכות באמינות גרסתה של המתלוננת.

13. הנאשם העלה טענה בדבר זוטי דברים בנוגע לעבירה של היזק לרכוש במזיד. לאור העובדה שהנאשם הורשע בעבירה של תקיפת בת זוג, הרי שאין כל בסיס לטענתו בדבר זוטי דברים, וזאת מאחר שיש להשקיף על האירוע בכללותו. נסיבות האירוע נשוא כתב האישום (שבירת חפצים בבית בליווי סטירת לחי למתלוננת ואיומים שיהרוג אותה) אינם בגדר זוטי דברים שיכולים להצדיק אי הגשה של כתב אישום. לפיכך, הטענה של זוטי דברים, נדחית.

סוף דבר

14. לאור כל האמור לעיל, הנני קובע שהמאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר שהנאשם ביצע את העבירות נשוא כתב האישום. על כן, הנני מרשיע את הנאשם בביצוען של העבירות הבאות: תקיפת בת זוג לפי סעיפים 379 ו-382(ב)(1) לחוק העונשין והיזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין ואיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"ז תמוז תשע"ה, 14 יולי 2015, במעמד הצדדים